

MĀ•M RĀ•DA SVOJE AUTO

PondĀ•lĀ•, 21 bĀ•mĀ•ezen 2016

Nemá ode mne jméno. KdyĀ• do nĀ•j vstupuju, nepĀ•ezouvám se, nemá há•kovaný pĀ•ehoz na volantĀ• a dokonce mu nedávám ani pravidelnou hygienu, ale mám ho ráda. Je totižĀ• velmi uĀ•íteĀ•né, zejména proto, Ā•e mĀ• (tĀ•ebas i pomal

doveze tam, kam bych mohla jít (tĀ•eba i rychle).
KdyĀ• má nĀ•jakou bolest, nerozmazluju ho okamĀ•itou náv•tĀ•vou léká•me, sparĀ•anským pĀ•m snaĀ•ím ulevit slovy „to nic není, to bude dobrý“... UĀ• si na to zvyklo, ale jsou situace, kdy toto nepomĀ•Ā•e. Naposledy, kdy mu u prdky blbĀ• blemcal konec výfuku. Vzala jsem ho tedy na pohotovost, kde (zĀ•ejmĀ• stejn sparĀ•anský zaloĀ•ený) autoléka•m pravil, Ā•e to nic není a konec výfuku mu ukroutil, zabalil do ru•níku a doporuĀ•il násled kontrolu tam, kde mají moĀ•nost amputovaný výfuk opĀ•t pĀ•miva•m. Auto nekulhalo, šlapalo tak, jak dosud, takĀ•e s náv•tĀ•vou tohoto specialisty nechválala. Trvalo to asi tak mĀ•síc, kdyĀ• jsem v noci jela po dálnici, libovala si, jak je parádní po této komunikaci jezdit, nikoliv pouze mĀ•nit místa stání a najedou se mi rozsvítilo... za autem. Nebylo to intenzivní svĀ•tlo, ale pĀ•mím nádherný jiskř•cí roj - jen malinko ho doprovázel nepĀ•ijemný zvuk; ale nenechala jsem se podívané ru•nit. Popadla mĀ• nostalgická vzpomínka na Vánoce, prskavky na strome•ku a svítící oĀ•i mých dĀ•tí... saky tady taky nĀ•kdo svítí!! A na mĀ• bliká?! Aha, to jsou kolemjedoucí auta... fakt nechápu tuhle lidskou závist, jednomu se nĀ•co podaĀ•mĀ• a ostatní hned by mu to zkazili... nedám se!!! KdyĀ• ale za mnou hru svĀ•tel pĀ•medvedl i tirák, sjela jsem na nejbliĀ•ší benzínce z dálnice, abych se podívala, Ā•ím jsem tu nádhru dokázala... hmmm, vejfuk... zadní tlumiĀ• se vepĀ•edu rozhodl podívat dozadu, neudrĀ•el se a já ho za sebou táhla. Na parkovi•ti jsem si našla dva ochotné dálkové Ā•mĀ•e, kteĀ•mĀ• mĀ• vadného dílu zbavili. Zastávám názor: "Nechceš u mĀ• být? NebuĀ•!" A tak s malým kouskem zadního v kufru, vĀ•tším kouskem (tlumiĀ•em) v popelnici, ale s podstatným „kusem“ výfuku stále na místě, a hlavnĀ• s radou, Ā•e „Ā• pĀ•mĀ•jedete na sídlištĀ•, chce to ten plyn pĀ•knĀ• prošlápnout“, vyrazila jsem noĀ•ní krajinou dál. Pánové si ještĀ• poĀ•kali Ā• nastartuju, palcem ukázali, Ā•e se jim zvuk líbí (i mnĀ• se líbil, takové nadupané dvojité turbo v benzínu kaĀ•dá felicie nemá). KdyĀ• jsem den vidĀ•la tu chudinku bezvýfukovou, rozhodla jsem se pro radikální zásah. Zavolala jsem kamarádovi Ā•ijícím v BrnĀ•, zda by nešlo mému autu transplantovat celý nový výfuk. KdyĀ• operace, tak poĀ•ádná, Ā•ádné ští (ono uĀ• tak nebylo kam). Domluvili jsme se, Ā•e auto pĀ•mĀ•vezu, nechám ho tam do nedĀ•le i na rekonvalescenci a bude. No jo, ale to znamená, Ā•e zpátky budu muset jet vlakem a nebo autobusem!?! Tady si asi kaĀ•dý Ā•ekne, proĀ• to zdĀ•še ta panická hrĀ•za? VĀ•dyĀ• vĀ•tšina lidí jezdí dopravními prostĀ•edky, na tom nic divného. Je, u mĀ• je. Vzpomínám cca 5-6 let zpátky, to jsem byla v Praze na srazu spoluĀ•ákĀ•. Sraz byl skvĀ•lý, rozcházel jsem se Ā• ráno a já Ā•e pojedu do centra mĀ•sta metrem... vĀ•dĀ•la jsem, Ā•e se musím dostat na trasu „A“. Vlezla jsem tedy do metra, popojela pár stanic a pĀ•mĀ•estoupila. Pak popojela pár stanic a pĀ•mĀ•estoupila a pĀ•mĀ•estoupila a pĀ•mĀ•estoupila… a pak jsem uĀ• nepĀ•mĀ•estupovala (zĀ•ejmĀ• byly vytvoĀ•eny ten den trasy „B 1,2,3 atd.“, „C 1,2,3,“, asi vzr trasa „D“), stála jsem v mezipĀ•mĀ•estupu pĀ•mĀ•estupĀ•, a Ā•mĀ• smíchy, protoĀ•e mi došlo, Ā•e tady jsou skonĀ•ila, tady umĀ•m u na denní svĀ•tlo se uĀ• nikdy nedostanu. Ā• tu vysílením padnu, bezobliĀ•ejové masy mĀ• zpoĀ• budou pĀ•mĀ•ekraĀ•ovat, pak uĀ• mĀ• jen zadupou, a já se stanu souĀ•ástí metra. Nu, nestala jsem se, vlídná babiĀ•ka o berlích mĀ• z této šlamastiky dostala a vyvedla mĀ• na svĀ•tlo.

PĀ•med odjezdem do Brna jsem se díky této vzpomínce rozhodla dĀ•kladnĀ• pĀ•mĀ•pravit. Na internetu jsem si vyhledala spo do TĀ•mĀ•ebĀ•e. No jo, ale jak z nádraĀ•í k domu? Hmm? V TĀ•mĀ•ebĀ•i jsem MHD ještĀ• nikdy nejela (teda já si budu m vzít Endiaron, tolik stresu jeden den jinak bez újmy nezvládnou). OpĀ•t internet, MHD TĀ•mĀ•ebĀ•e bude zĀ•ejmĀ• na stránkách mĀ•sta - pochopila jsem, proĀ• jsem takto po mĀ•stĀ• ještĀ• necestovala... MHD totižĀ• v TĀ•mĀ•ebĀ•i není, tady je jen M VyhledavaĀ• je šikovní vĀ•c.. kdyĀ• zadáš název stanice a Ā•as odjezdu, napíše ti to, kam autobus jede... kdyĀ• neznáš název stanice - nevádí, kdyĀ• neznáš pĀ•mĀ•esný Ā•as odjezdu, vadí. PĀ•mĀ• pĀ•mĀ•edstavĀ• klikat 13:00, 13:01, 13:02 jsem se orosila a rozhodla se, Ā•e tudy ne a našla si v plánu mĀ•sta názvy ulic, odtud jsem odvodila i názvy stanic a je to doma!! UĀ• vím, v kolik a i odkud, jen si musím dát pozor, jakým smĀ•rem, páĀ• jsou tu trasy „A“ (smĀ•r tam) a trasy „B“ (smĀ•r zpĀ•t). S pocitem, Ā•e mám všechno a nic mĀ• nepĀ•mĀ•ekvapí, jsem druhý den ráno vyrazila... sice pomalu (tssss, zase ty závistivé pohledy dokonce jindy hrdých majitelĀ• meĀ•ákĀ• a audinek), ale stateĀ•nĀ•! Cesta po dálnici byla pĀ•knĀ•, ale kam se hrabe na intimní atmosféru mĀ•sta. Zvuk mého turba se v ulicích odrĀ•el od domĀ•, zelená na semaforech se pro Ā•mĀ•e i chodce zdála být nezajímavá, všichni sledovali mĀ• a mĀ•j vĀ•z ... krásný pocit, pĀ•mĀ•padala jsem asi jako Husák v šestsettĀ•inĀ•ce. Jen mávátka a barevné transparenty s budovatelskými hesly obĀ•anĀ•m moravské metropole chybĀ•ly. No nic, smutná nebudu, má náv•tĀ•va nebyla pĀ•medem ohlášena, pĀ•mĀ•štĀ• to tajemník musí napravit… ééé… co to plácám :-)) bĀ•hem mých úvah jsem se ve zdraví a s dobĀ•me namasírovaným sebevĀ•domím dostala k servisu.. Kamarád se na mĀ• zĀ•ejmĀ• hodnĀ• tĀ•šil, protoĀ•e uĀ• vykukoval ze dveĀ•mĀ•. Ach jo, tak prý se netĀ•šil, ale šel se podívat, jestli není cviĀ•ení NATO a jestli nepĀ•mĀ•ijely tanky… sprosĀ•ák!!!! Ale milej, sdĀ•lil mi totižĀ•, Ā•e zpátky nebudu muset jet vlakem, dokonce ani autobusem, Ā•e zĀ•ejmĀ• opravu zvládne ještĀ• den - mohlo mi být krásnĀ•ji na svĀ•tĀ•? Otázka, která nyní nastala, znĀ•la: co já budu zatím v BrnĀ• dĀ•lat? JistĀ•, mohla jsem se pustit do hltání odborné literatury, nastudovat první pomoc svĀ•mu autu, ale kamarád mi to rozmluvil, prý to nemá cenu (zĀ•ejmĀ• byly pĀ•mĀ•ruĀ•ky nekvalitní, asi nĀ•jaký zaĀ•inající autor umístil do opravného zaĀ•mĀ•zení své prvotiny). Prý se tak kouknout do mĀ•sta.

Film Cesta z mĀ•sta jsem uĀ• vidĀ•la, ale cestu do mĀ•sta, notabene do Brna ne.. první díl? DozvĀ•dĀ•la jsem se, Ā•e tá je zastávka šalin, Ā•e si mám pĀ•mĀ•pravit konkrétní sumu penĀ•z a Ā•e mám jet dvojkou. PĀ• „nejsu blbá, ne?“, odmítla jsem doprovod a vydala se smĀ•r zastávka šalin. Našla jsem ji velmi dobĀ•me, mám skvĀ•lý orientaĀ•ní smysl. Na zastávce jsem Ā•ekala pomĀ•rnĀ• dlouho, pĀ•mĀ•ijĀ•dĀ•ly sem tramvaje, jen šalina Ā•ádn to je doba. Ā• po vyslechnutí rozhovoru dvou týpkĀ• „jedeš taky šalinou?“ a po jejich nástupu do tramvaje, mi bylo všechno jasné, toto je šalina, a jooo! Nastoupila jsem tedy do dvojky.. a

https://www.kudlanka.cz VytvorĀ•eno pomocí Joomla! GenerovĀ•no: 1 July, 2024, 04:18

zase problém - pokud člověk nemá lístek, musí si ho zakoupit u... má na své kukani informaci, lístky prodává pouze ve stanici, jen já ve stanici nastupovala a po mém nástupu se rozjel. Ale nevadí, počkám do zastávky. Chtěla bych se ho optat, jestli jedu správně do centra, ale on má zákeřnou zbraň ve formě cedulky, na ní bylo krásně napsáno "nemluvte za jízdy s... (nevadí, počkám do zastávky).

Jenže - na další zastávce se do tramvaje nahrnulo spousta lidí a stejně jako já měli plán č. 1, takže zakoupit si lístek. Jistě uznáte, že si takový tramvaje nemůže udělat pauzu na prodej lístků a na pokecání s turisty, musí hlavně jet, to je jasný.. Lístek se mi podařilo koupit až 4. zastávku, ptát jsem se neodvážila... Po několika zastávkách jsem se z reproduktoru uvnitř vozu dozvěděla, že jsme na stanici Hřbitov a opouštím sektor A a vjíždíme do sektoru B (možná to byl sektor 1, co jsme opouštěli, nedávala jsem dobrý pozor, proto jsem se bála, že sektor 2 bude na onom světě). Uf, tak ne, nebyl to vjezd do krematoria, mám prý ale posoudit, jestli jízdenka u mě mnou zakoupená je dostačující a nepotřebuji jinou? Prohlídla jsem si tiket, docela pěkný lístek.. ten je dostačující. Lidí ve vozu ubývalo víc, než přibývalo. Sedla jsem si a dívala se z okna - a hele, tady to znám, tudy jsem je autem :-)), tu jsem přijížděla do Brna autem... Ježíšmarjááá, my jedeme nad dálnicí!!!! Sektor B nebo sektor dvě bude určitě Bratislava, směrovky podél cesty by tomu odpovídaly!!! Nedbala jsem textu na nových tabulkách a zahulákala jsem na něj "Jedete do centra BRNA?!"; odpověděla, ale nejel... Jel na opačnou stranu. Na poslední zastávce jsem vystoupila a měla pocit, že jsem hruška.

Ta taky stojí v ústředí poli. Ovšem, ona je zvyklá, ale já tu kořenit nehodlám (jenže podle jízdního řádu asi zakoupením... tramvaje tu jezdí asi jen v únoru a ve čtvrtek). A to už mi volá kamarád, že mám auto opravené a kdepak jsem.. (byla jsem slušná, mému sdělení že jsem tam, kde je teplo, ale tma, se smál). Přijela tramvaj č. 2, jedoucí směrem centrum. Jako zkušený tramvajový jezdec jsem cestu zpět zvládla bez újmy. Návrat do Třebíče taktéž. Navíc jsem byla bohatší o cennou zkušenost, že pro jízdu dopravním prostředkem je zralá nejsem. SJETINY